Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
juliol 2008
BarriSants.org
la Burxa B 10 anys
periòdic de comunicació popular
núm. 120

MÚSICA I MISSATGE
En el seu desè aniversari, la promotora musical Hace Color celebra la seva nova ubicació al bell mig de Sants.
Pàgina 8

La vida són 2 dies

PÀGINES CENTRALS
Disc solidari de la formació de hip-hop At-Versaris amb quatre cançons noves, els beneficis del qual aniran destinats al Comitè de Conveni d'Autobusos de TMB.

Pedra foguera

PÀGINES CENTRALS
El llibre sorgeix del col·lectiu literari Pèl Capell, format per mallorquines que estudien a Barcelona. Gairebé la totalitat dels poemes són inèdits i aconsegueix ajuntar 28 poetes i poetesses d'arreu dels Països Catalans.

Les Alternatives exigeixen l'Espanya Industrial

Un moment del cercacarrers de la Festa Major Alternativa del 2007. **ALBERT GARCIA**

Falten poc menys de dos mesos per a la Festa Major i les *Alternatives* encara no saben on s'ubicarà el seu escenari durant el cap de setmana.

La comissió organitzadora de la Festa Major Alternativa (FMA), que celebrarà la 14a edició, fa temps que treballa per aconseguir que l'Espanya Industrial sigui el seu emplaçament permanent. Defensen que el parc és el millor escenari per a uns actes que apleguen milers de persones i que se sumen al caràcter popular de la Festa Major santsenca.

El Centre Social de Sants, per la seva banda, ha fet públic un manifest de suport a la iniciativa. Considera que «els seus organitzadors tenen el mateix dret que qualsevol altra organització a mantenir i consolidar el seu model de festes». I demanen al Districte que faci marxa endarrera en la seva intenció de deixar una part molt important de la població sense la seva festa major.

Les aportacions de resolució per part dels organitzadors no han aconseguit moure la posició del Districte, que el passat 16 de juny reafirmava la seva postura de negar-se a cedir el parc.
Pàgina 3

Horst Stowasser

L'escriptor alemany, que visitarà Sants per participar a la Universitat Lliure d'Estiu, ens explica com va veure Barcelona a la seva darrera visita i també la Fase B del Projecte A. Aquest va iniciar-se a la dècada dels vuitanta per muntar projectes llibertaris pràctics que poguessin respondre als problemes reals. Actualment, amb aquesta fase B, està cristal·litzant-se en una experiència de convivència de gent en una casa comuna per presentar una alternativa de dignitat vital llibertària de cara al dilema d'una vellesa en la precarietat capitalista. **Pàgina 12**

Opinió

Visibilitat lesbiana

PÀGINA 2
Amb el lema «Sumant invisibilitats, restant drets: les dones lesbianes» la Diada Internacional per l'Alliberament de Gais, Lesbianes i homes i dones Transsexuals del 28 de juny tracta la visibilitat de les dones lesbianes.

En moviment

L'Europa sense drets

PÀGINA 9
La Unió Europea ha aprovat una nova directiva sobre immigració que molts ja anomenen la *Directiva de la Vergonya*. La posibilitat de retenir els sense papers durant 18 mesos en centres d'internament ja ha aixecat protestes a mitja Europa.

Cultura

IV Mostra del Llibre Anarquista

PÀGINA 10
Amb la intenció de donar a conèixer i fer més extensa la crítica a la nostra societat antropocèntrica, patriarcal, capitalista i tècnica tindrà lloc del 30 de juny al 6 de juliol la IV Mostra del Llibre Anarquista, que comptarà amb presentacions de llibres, tallers i activitats diverses.

Arreu

Reobertura de l'aeroport a la Seu d'Urgell

PÀGINA 11
La zona de l'Alt Urgell s'enfronta a la reobertura de l'aeroport Andorra-Pirineus. Aquesta reobertura s'ha caracteritzat per la manca de transparència informativa de cara a la població i el silenci que manté la classe política.

Opinions

Editorials

Ja li hem vist les dents al llop!

Una vegada ratificat el Tractat de Lisboa i sense referèndums –no fos cas que algun país tornara a dir que no–, al llop li ha faltat temps per posar-se a donar mossegades.

El llop, altrament dit Unió Europea, ha començat –com calia esperar– pels més indefensos: el col·lectiu d'immigrats. Sota el nom de Directiva del Retorn ha creat la versió europea de Guantànamo, amb centres de detenció sense control judicial on tancar persones fins a 18 mesos, l'expulsió de menors sense cap garantia i les persecucions dels malanomenats *il·legals,* que han deixat de ser útils a Europa després d'enriquir-la (segons un estudi recent de la Comissió Europea, l'èxit econòmic de l'Estat espanyol, el Regne Unit o Irlanda, per exemple, és inexplicable sense la immigració). I ara el llop va pel segon plat: la Directiva del Temps de Treball, que estableix una jornada laboral de fins a 65 hores. Aquesta proposta elimina el dret al descans entre jornades laborals continuades –treballant cinc dies a la setmana surt a 13 hores diàries!– i fa del tot impossible la conciliació familiar. Dos-cents anys de lluita obrera esborrats d'una plomada. Tot i que ens vulguen fer creure que aquest llop és un ens abstracte i inaccessible, la veritat és que està constituït pels polítics que nosaltres votem (o no). Deixarem, doncs, que ens tracten com a xais?

Per festes, cada any la mateixa cançó

Comença a cansar que la banda sonora de la Festa Major Alternativa sigui la mateixa des de fa tres anys: «No, no i no!».

Sens dubte, podria ser la cançó de l'estiu. Amb les primeríssimes calors comença ser necessari enllestir els últims retocs per organitzar la Festa Major Alternativa (FMA), el més important dels quals és saber la ubicació dels actes multitudinaris. Però des que la FMA va abandonar l'aparcament de la plaça de Sants, l'organització s'ha trobat amb la mateixa cantarella per part del Districte: no al parc de l'Espanya Industrial. No, no i no! Una cançó amenitzada amb un reguitzell constant d'incoherències, contradiccions i mitges veritats sobre el perquè d'aquesta negació. No cal ser vident per endevinar quin és l'objectiu que persegueix el Districte amb aquest estira-i-arronsa: posar tots els obstacles possibles per a la celebració d'unes festes alternatives i genuïnament populars que el molesten i el qüestionen.

Opinió

Sumant invisibilitats, restant drets

Montse Pineda Lorenzo

Aquest any el lema del 28 de juny, Diada Internacional per l'Alliberament de Gais, Lesbianes i homes i dones Transsexuals, tracta la visibilitat de les dones lesbianes. I és que arreu les dones lesbianes seguim vivint en la invisibilitat.

Quan parlem d'aquesta invisibilitat, estem parlant de diferents fenòmens que tenen una mateixa arrel i que es tradueixen en una manca de presència pública, i per tant política, com a dones lesbianes.

D'una banda, estem parlant que les dones lesbianes no podem sortir del armaris d'Ikea. Un *poder sortir* o visibilitzar-se en l'entorn més pròxim (famílies, treball, amics/gues, etc.) perquè cal mantenir una posició social fora de l'estigma i de les fòbies socials (discriminatòries). Per fer-se visible cal un trencament dels mandats de gènere que segueixen dient com ens hem que comportar les dones, mandat que no preveu desitjar una altra dona ni trencar el model heterofamiliar.

D'altra banda, també estem parlant de la presència política de les dones lesbianes, de les nostres revindicacions. Un exemple n'és la invisibilització dins els moviments d'alliberament gai, on som sovint invisibilitzades per la lluita dels drets dels homosexuals (en neutre i per tant sense tenir-nos al 100% en compte) o com conseqüentment estem amagades darrere d'estructures androcèntriques.

Finalment, també estem parlant de com el sistema patriarcal, en el seu procés de no reconeixement, ens fa ser obviades en les polítiques quan requerim que se'ns incorpori de forma activa (visible i real) i no secundària. Exemple d'això és com no «existim» en els plans de salut (als protocols de salut sexual, etc.), en accions sobre l'assetjament escolar o laboral, i altres qüestions que tenen a veure amb la doble (i a vegades triple) discriminació. Ser dones i ser lesbianes.

El més important d'assenyalar és que aquesta invisibilitat augmenta el risc que es vulnerin els drets fonamentals que tenim les dones. I que la visibilitat ens ha de permetre assenyalar aquesta vulneració de drets, però també generar discursos i accions polítiques creatives que facin un món més just, més igualitari, tenint en compte les nostres diferències.

En tot cas, la visibilització de les lesbianes no és una qüestió de les lesbianes, sinó sobretot del *sistema,* que conforma mecanismes d'exclusió, estigmatització i invisibilització de les dones que intentem trencar els models patriarcals androcèntrics (entre les quals es troben les dones lesbianes).

La visibilitat és un assumpte polític, i com a tal, un assumpte de desigualtat i, per tant, de poder. La visibilitat és en tot cas un acte de transgressió d'aquells models que ens fan menys felices.

Salt de plens

Bilingüisme = fal.làcia

Quel Ness

S'acabava d'aprovar l'Estatut de la Generalitat de dalt, que deia en Barnils, i l'inefable Josep Cuní feia un programa nocturn a Ràdio Barcelona que consistia que els oients fessin preguntes perquè altres oients les responguessin –poc més tard, en Josep Cuní passava a ser el cap de programes de Catalunya Ràdio i el seu germà va fer-hi un programa semblant amb el nom ridícul de *La nit dels ignorants*, perquè que jo sàpiga no saber una cosa i preguntar-la no té res a veure amb ser un ignorant. Una nit un oient va preguntar si hi havia algun altre país al món on existís això del bilingüisme, que s'havia aprovat amb l'*Estatutet de Sinonímia*, que deia en Barnils. Un oient amb certes ínfules d'intel·lectual va respondre que sí, que a Suïssa, a Bèlgica i al Quebec n'hi havia, de bilingüisme. El primer oient va tornar a trucar per dir que no, que allò que hi havia en aquests llocs no tenia res a veure amb el nostre bilingüisme. A Suïssa cada cantó té la seva llengua, oficial i prou, a Bèlgica igual, només Brussel·les és oficialment bilingüe i al Quebec et multen severament si no atens en francès els clients, només per posar un exemple del tipus de bilingüisme que gasten. Un altre oient amb accent nord-americà va trucar per dir que en alguns estats dels EUA es podien trobar impresos oficials en llengua castellana. Un tercer oient va trucar per dir que no vinguem amb collonades perquè les llengües pròpies dels territoris actuals del EUA van ser aniquilades brutalment, juntament amb els seus parlants, els anomenats indis. A en Cuní no li deuria agradar el caire que anava agafant la cosa i va venir a dir amb la contundència verbal que el caracteritza que ja estava bé, que ja n'hi havia prou, que mai no estàvem contents i que sempre en volíem més i que si naps i que si cols. Finalment, un oient amb veu greu i parlant amb molt d'aplom va dir de forma concisa i pausada: «Josep, malament... molt malament».

Tot plegat ve a compte per la darrera enquesta sobre l'estat de la llengua entre el jovent. La llengua boqueja, que diu en Desclot a l'*Avui*. I els motius són diversos, però és ben cert que, com estava escrit en una paret als anys vuitanta, això del bilingüisme és una fal·làcia –dit en llenguatge popular és un enganya-pagesos o un enganya-pastors, depèn de la versió. Cada nació ha de tenir la seva llengua com a única oficial, si no tard o d'hora la llengua gran es menja la petita. És llei de vida i de mercat. Si els fabricants de jocs i joguines no tenen cap obligació de presentar els seus productes en català, ho fan en castellà i es queden tan amples. Per no parlar del cinema, de la premsa, de la televisió i d'un llarg etcètera que ja cansa. I a sobre hem d'aguantar que una colla de mamarratxos no nacionalistes ens diguin que el català oprimeix el castellà. Volen guerra, doncs donem-los-la. Una nació, una llengua. Als Països Catalans en català i prou! La resta són *cunillades*.

Cartes

Bombers

Xavi

En conèixer les bases de les convocatòries de les oposicions per accedir al cos de Bombers tant de l'Ajuntament de Barcelona com de la Generalitat de Catalunya, un grup d'opositors va decidir el mes de maig moure's contra el fet discriminatori d'incloure (com en anys anteriors) un límit d'edat a ambdues convocatòries, 33 anys per a la primera i 35 per a la segona.

Argumenten que en el transcurs de l'oposició hi ha una sèrie de proves que requereixen un gran entrenament i unes capacitats físiques determinades. Però és aquest fet, i no el de l'edat, el que garanteix unes aptituds òptimes per a un futur bomber/a. Si, a més, tenim en compte que altres comunitats autònomes i ciutats ja han eliminat aquesta clàusula, per què a Catalunya i a la ciutat de Barcelona encara no s'ha fet?

Entre les accions que s'han decidit emprendre figuren entrevistes amb el Síndic de Greuges (els passats 7 i 23 de maig), una recollida de signatures, formularis de queixes a José Montilla, a Jordi Hereu, a Joan Saura, a la directora de Bombers, Olga Lanau, i al Ministeri per la Igualtat, entre d'altres. La resposta de la majoria d'ells ha estat que s'estudiarà la proposta.

A dia 1 de juny, estava pendent de dur a terme una sèrie d'activitats per recaptar fons per a les despeses jurídiques que ha significat impugnar les bases d'aquestes dues convocatòries, i dur les queixes a la Comissió de Peticions del Parlament.

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. 08014 BCN).

Sants

L'Ajuntament pretén negar l'Espanya Industrial a la Festa Major Alternativa

La Festa Major Alternativa, l'espai on cada any participen centenars de veïns i que aplega milers de visitants, està en perill. Quan falten poc menys de dos mesos per a la Festa Major, l'Ajuntament es nega a cedir el parc de l'Espanya Industrial a les *Alternatives*, espai que els col·lectius i les persones que participen en l'organització consideren el més adient per als actes multitudinaris del cap de setmana.

Reacció
Sants

La Festa Major Alternativa (FMA) s'ha fet gran. Amb 13 edicions a l'esquena, aquest espai que va néixer petit i vinculat als moviments juvenils ha crescut, s'ha consolidat i s'ha ampliat amb persones provinents de tot l'espectre de l'associacionisme del barri, i ha esdevingut un dels espais centrals inel·ludibles de la festa santsenca.

Centenars de persones de tots els racons de Sants s'apleguen cada any per organitzar durant una setmana concerts multitudinaris, xerrades, murals, mostres de cultura popular i activitats per a infants, actes que han convertit les festes en un referent que cada any veu com el nombre de carrers guarnits disminueix.

UNES FESTES SENSE UNA UBICACIÓ PERMANENT

L'espai ha estat el gran estigma de la FMA. Va néixer a Can Mantega, va créixer durant anys a l'aparcament de la plaça de Sants, i va passar pel pàrquing de l'estació i per la plaça Osca. L'any passat, amb l'excusa de les obres de l'alta velocitat, la FMA va ser desplaçada al carrer Numància. Els èxits creixents de participació i de públic de la darrera edició es van veure ennegrits per un espai allunyat del cor del barri, fosc i precari.

'VOLEM LES FESTES AL PARC!'

Acabada la darrera FMA, els col·lectius i persones que hi havien participat van demanar, de seguida, una reunió amb el Districte per valorar nous espais de cara a l'edició d'enguany. Tal com declara la comissió organitzadora, «es volia treballar amb temps, perquè els constants canvis d'emplaçament dificulten enormement l'organització».

La demanda és unànime: la FMA vol un espai permanent i estable, i el parc de l'Espanya Industrial acompleix tots els requisits. És un espai acollidor, amb capacitat per a grans concentracions de gent, al centre de Sants, procliu a activitats diürnes que apleguin tant grans com xics, i tècnicament adequat. Amb aquest objectiu es va iniciar la campanya «Volem les festes al parc!», que en un exercici de memòria col·lectiva també reivindicava aquest espai com una conquesta del moviment veïnal.

El consistori, però, no va atendre les demandes d'espai fins a finals de gener, immers encara en la ressaca de les eleccions municipals. La resposta de les autoritats municipals va ser negativa, basant-se en diferents arguments: l'otganització d'alguns actes al parc per part del Districte, el risc per a l'espai enjardinat i unes possibles obres dins l'Espanya Industrial.

El concert de Quimi Portet a la Festa Major Alternativa del 2007. **TONI**

IMMOBILISME DEL DISTRICTE

Però la FMA no es va donar per vençuda. En pocs dies l'organització va presentar al gerent municipal un informe tècnic de Parcs i Jardins amb mesures que evitarien qualsevol desperfecte al parc i es va proposar que els pocs i reduïts actes del Districte es fessin a la plaça Màlaga o fins i tot a la plaça Osca, mentre que de les suposades obres a l'Espanya Industrial no se'n va tornar a sentir a parlar.

Alhora, fonts de la FMA afirmen que el mateix Districte va demanar un informe als Mossos d'Esquadra. I el cos policial va determinar que el millor espai per a aquestes concentracions de persones és el parc de l'Espanya Industrial.

Les aportacions de resolucions per part dels organitzadors no han aconseguit moure la posició del Districte, que el passat 16 de juny reafirmava la seva postura de negar-se a cedir el parc. La situació, a data del tancament de LA BURXA, és que la FMA encara no té espai adjudicat per a les activitats del cap de setmana.

POSSIBLES PROBLEMES A LA PLAÇA OSCA

Des de l'edició del 2005, la FMA s'ha celebrat en dos espais. La plaça Osca és la seu dels actes dels tres primers dies, que són menys multitudinaris. Així, la complexitat i la feina de muntar i desmuntar en dos espais diferents es veia compensada pel caràcter més acollidor de la plaça, que facilita la relació de la FMA amb el veïnat i, en particular, amb l'Associació de Veïns El Triangle, amb la qual s'organitzaven conjuntament algunes activitats.

Enguany es vol continuar amb el mateix model, però la ubicació de diverses terrasses al centre de la plaça en pot dificultar el desenvolupament. En platejar aquesta qüestió als tècnics municipals, aquests es van desentendre del tema. «Sembla que el Districte vulgui utilitzar les terrasses per boicotejar les alternatives», afirma un membre de la comissió organitzadora.

DOS MESOS PER AL DESENLLAÇ

Els portaveus de la FMA han denunciat que s'han trobat amb «una paret», i que «es vol negar l'ús dels espais als veïns per reservar-lo per a actes institucionals o per als bars», però han ratificat que «el que no pot pensar ningú és que Sants es quedarà sense Festa Major Alternativa».

Les mateixes reivindicacions es van fer sentir al pregó de la Festa Major del 2007. **ÀLEX C.**

El Centre Social de Sants dóna suport a la demanda del Parc

Redacció

El Centre Social de Sants, entitat veïnal capdavantera en la lluita per les llibertats i en la recuperació i la transformació de l'antiga fàbrica de l'Espanya Industrial en parc, ha fet públic un manifest de suport a la petició del parc per part de la Festa Mjaor Alternativa (FMA).

El manifest, que va ser presentat al Districte el passat 1 de juliol, defensa que la FMA ésuna celebració totalment consolidada, complementària i compatible amb la festa més tradicional. I considera que la FMA és un format més dins l'ampli ventall de formats que conformen la Festa Major i els seus organitzadors tenen el mateix dret que qualsevol altra organització a mantenir i consolidar el seu model.

Des de l'entitat veïnal també creuen que el Districte aspira a ser el protagonista de la Festa Major, quan els veritables protagonistes són els veïns i les veïnes de Sants, que amb el seu esforç i dedicació fan possibles uns dies de festa al servei i gaudi de tothom. Denuncien que la programació organitzada pel Districte, i mai demanada per ningú, sí que és una veritable programació alternativa, que té com a única finalitat impedir la celebració de la FMA i fer la competència directa a les activitats organitzades per les comissions de carrers.

Però la recerca de suports a la iniciativa de celebrar la FMA al parc no s'acaba aquí i, segons afirma la comissió organitzadora, en les properes setmanes podem conèixer el recolzament de noves entitats.

Sants

A PEU DE CARRER

Escassetats

Bernat Costa

Durant la vaga de transportistes, vaig intentar comportar-me d'una manera civilitzada. Vaig decidir no anar a comprar compulsivament. Normalment faig la compra els divendres, i així ho vaig fer. Divendres, després d'una setmana de vaga, vaig pensar que una gran superfície estaria menys afectada. Així que vaig anar a un d'aquest supermercats i el paisatge era desolador. Prestatges buits, neveres apagades... Semblava que arribés la guerra i que tothom hagués agafat provisions per afrontar una llarga temporada sense aliments a les botigues.

Després de veure que no podria fer la compra de la setmana, vaig decidir adquirir el que era imprescindible. Però em faltava paper de wàter i... home, una mica urgent sí que era. Així que vaig recórrer mig barri buscant paper de wàter i res... estava esgotat. Finalment vaig anar a una petita botiga de queviures i allà hi havia de tot. Vaig comprovar que les grans superfícies, precisament, no eren les menys afectades sinó les més afectades.

Al final vaig arribar a casa, després de fer la compra en unes cinc botigues diferents. En fi, una tarda perduda i diversos quilòmetres amunt i avall amb el carro de la compra. Vaig poder veure la paranoia de la gent: omplint dipòsits de gasolina, comprant iogurts, comprant 60 litres de llet... Es va esgotar fins i tot el xampú que usem a casa.

Però el que més em va sorprendre són les prioritats de la gent. Seguint comentaris que sentia pel carrer, vaig descobrir que el que primer es va acabar són els iogurts i l'aigua envasada. No ho entenc. En cas de necessitat, els iogurts i l'aigua envasada són de primera necessitat? No ho sé, jo crec que abans agafaria conserves, pasta, arròs... A més, els iogurts caduquen! Què farà una família amb tres dotzenes de iogurts? I l'aigua? Hi havia sequera, però que no hi ha aigua de l'aixeta?

Si el meu avi aixequés el cap...

L'educació lliure arriba a Sants

Ha nascut un grup de criança compartida, El Tatanet, una alternativa a les escoles bressol i als cursos d'educació infantil de les escoles. A d'altres barris ja n'hi ha que funcionen amb èxit, com La Magarrufa, a la Barceloneta.

El Tatanet
Sants

El grup de mares i pares promotors de la iniciativa. **EL TATANET**

Un grup de mares i pares han decidit ser protagonistes de l'educació de les seves criatures. Per això han pres una fórmula que combina l'experiència i els coneixements d'un educador professional amb la implicació i la participació dels pares. Aquests són els que decideixen la manera com els seus fills són cuidats i hi participen presencialment de forma rotativa.

En aquest grup la paraula clau és el respecte als infants. Als nens no se'ls dirigeix ni se'ls ensenya, sinó que se'ls cuida i acompanya. Els adults no hi intervenen, però mostren en tot moment la seva presència, perquè el nen se senti segur i estimat, i per donar impuls a les iniciatives que sorgeixin espontàniament dels petits.

Respectant l'infant i el seu procés i el seu ritme d'aprenentatge s'obtenen persones segures de si mateixes i amb una bona autoestima, autònomes i responsable dels seus actes. A més, l'infant aprèn a respectar els altres i s'obté un ambient on regna l'harmonia.

L'activitat principal del grup és el joc, a través del qual els nens aprenen i es desevolupen intel·lectualment, socialment i afectivament fins passats els sis anys. Contràriament al que passa a la majoria d'escoles, no es pretén tenir els nens asseguts a la cadira, sinó actius i amb iniciativa.

El Tatanet començarà el setembre obrint l'espai a famílies amb infants d'1 a 6 anys. De moment, l'Associació de Veïns de Sants ha confirmat que cedirà el seu espai del carrer Olzinelles, però s'està parlant amb l'Ajuntament per poder fer ús d'un altre emplaçament.

El grup promotor de la iniciativa convida a totes les famílies interessades a posar-s'hi en contacte escribint a l'adreça: eltatanet@yahoo.es.

Vagues d'alta velocitat

Les persones que han entrat a l'estació de Sants durant el mes de juny han pogut veure uns trens humans formats pels treballadors dels serveis del tren d'alta velocitat Barcelona-Madrid. Aquest treballadors han seguit de forma massiva les sis jornades de vaga convocades per la CGT per reclamar menys càrrega de treball, i contra la temporalitat.

Àlex Tisminetzky
Sants

Els treballadors estan en peu de guerra a Wagons-lits, l'empresa adjudicatària dels serveis de restauració, entre altres, al tren d'alta velocitat (TAV). La secció sindical de CGT va convocar aturades els passats 2, 3, 4, 13, 14 i 15 de juny, amb un seguiment del 90% entre la plantilla i deixant molts trens sense cap servei.

Els vaguistes denuncien càrregues excessives de treball, contractes temporals il·legals i manca de plantilla, a més d'infraccions de l'empresa en matèria de salut laboral. Alhora, els treballadors denuncien que des que CGT ha aconseguit representació al Comitè d'Empresa, la direcció ha iniciat una campanya de repressió sindical que ha ocasionat l'acomiadament d'una treballadora sota «acusacions falses».

Els treballadors s'han manifestat periòdicament a les andanes de l'estació de Sants, a Barcelona, i de la de Chamartín, a Madrid, i han declarat la voluntat de seguir les protestes fins a aconseguir superar l'actitud «arrogant i irrespectuosa de l'empresa».

ATURADES TAMBÉ A ADIF

Des de l'octubre els treballadors de venda, informació i atenció d'ADIF (l'Administrador d'Infraestructures Ferroviàties) fan vagues cada divendres, en demanda d'un augment de la plantilla, de millores en les condicions de treball i contra la privatització de l'empresa. Denuncien l'externalització del servei, que ha comportat reduccions de plantilles i el deteriorament de les condicions laborals i salarials.

Celebració ultradretana a la plaça Espanya

Desenes d'ultres amb la mà alçada barrant el pas als bombers. **ALBERT GARCIA**

Redacció
Sants

Amb motiu de la victòria de la selecció espanyola a la final de l'Eurocopa el diumenge 29 de juny, es van reunir a la plaça Espanya uns 10.000 seguidors, entre els qual cal destacar la presència d'un nombrós grup de persones d'ideologia feixista que enarboraven banderes franquistes, proferien proclames de caire xenòfob i anticatalanista i van causar destrosses en vehicles públics i privats i en el mobiliari urbà. La Comissió Antirepressiva de Sants denuncia que «mentre que les mobilitzacions dels moviments socials són durament reprimides, les manifestacions de la ultradreta no són perseguides amb la mateixa contundència».

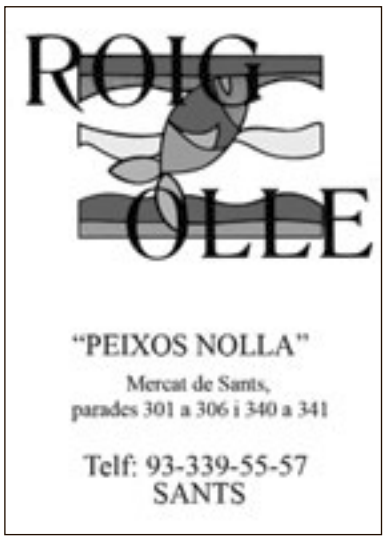

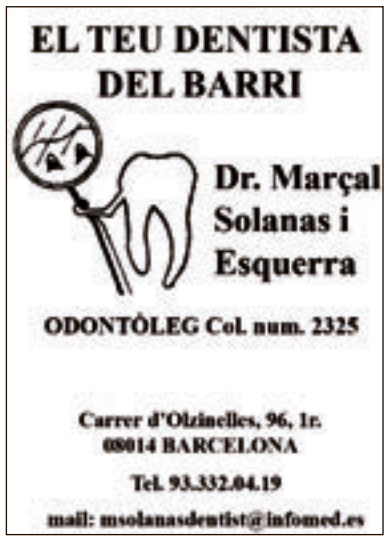

Tres persones condemnades pel 12-O poden ingressar a la presó

Gairebé nou anys després, tres persones detingudes durant els incidents del 12 d'octubre del 1999 s'enfronten a un possible ingrés a presó.

Ester Rams
Sants

Al llarg d'aquest anys s'han fet nombroses accions de solidaritat. **ARXIU**

El 12-O del 1999 va acabar amb importants enfrontaments entre la policia i els manifestants, que s'oposaven a la concentració feixista de la plaça dels Països Catalans. 26 persones van ser detingudes i 14 d'elles, empresonades de forma preventiva. A partir d'aquell any la concentració feixista va ser desplaçada a Montjuïc. El 2003 es va celebrar el judici per aquest fets, pels quals una persona va ser condemnada a quatre anys de presó i a 16 més els han caigut dos anys per desordres públics i atemptat a l'autoritat, més el pagament d'una pena multa de 1.800 euros en concepte de danys.

Gairebé tothom ha pagat la multa, però la situació d'insolvència de dues persones les amenaça amb un ingrés a la presó durant dos anys i cinc mesos. Aquestes, però, no són les úniques persones membres del moviments socials que s'enfronten a les penes multa.

Aquest tipus de condemna apareix amb la reforma del Codi Penal el 1995. Consisteix a pagar amb presó una condemna econòmica si la persona és insolvent: un dia de presó per cada dos dies de multa impagats. I alguns delictes que abans del nou Codi Penal no comportaven presó, com la usurpació o la desobediència, passen a ser penalitzats amb una sanció econòmica.

CAMPANYA CONTRA LES PENES MULTA

Fins ara la majoria de persones dels moviments socials ha optat per pagar les multes, però les afectades del 12-O i d'altres que s'enfronten a aquestes penes han decidit no pagar-les, tot i saber que això les pot portar a la presó. Han engegat una campanya d'insubmissió amb la qual pretenen visibilitzar la repressió que pateixen els moviments socials i la sagnia econòmica que suposa aquest tipus de condemnes.

Opinió

Penes multa: insubmissió!

La Quinkalla

La Quinkalla va ser un habitatge okupat al barri de Sants l'octubre del 2003 i desallotjat cautelarment el gener del 2005. Un any més tard, la persona encausada en el procés va ser citada a judici acusada d'usurpació. Després d'interposar recurs a l'Audiència Provincial oposant-nos a una primera sentència condemnatòria, el passat més de gener va sortir la sentència ferma, en la qual es condemna la nostra companya a pagar sis euros al dia durant quatre mesos (720 euros en total) o, en cas de no pagar-los, ingressar dos mesos a la presó. Igual com altres persones i col·lectius que es troben en aquesta situació, creiem que la insubmissió a les penes multa és la millor manera de fer front a una estretàgia repressiva de l'Estat per descapitalitzar els moviments socials. Entenem que aquesta és una manera de condemnar la dissidència i la pobresa, i com tantes altres, no estem disposades a caure en aquest xantatge al qual ens aboca l'Estat, xantatge en el qual nosaltres, d'una manera o d'una altra, sempre acabem perdent.

Un mosso processat per assetjar el fotògraf de LA BURXA

Redacció
Sants

El Jutjat d'Instrucció número 28 de Barcelona ha decidit imputar per un delicte de coaccions i contra els drets individuals un agent antidisturbis dels Mossos d'Esquadra.

La jutgessa l'acusa d'haver actuat de manera arbitrària i abusiva a l'hora d'identificar en dues ocasions Albert Garcia, el fotògraf que entre altres mitjans, col·labora amb LA BURXA.

Després d'haver ordenat la identificació de l'agent a la Divisió d'Assumptes interns de la policia catalana i d'haver fet una roda de reconeixement, el policia va declarar el passat 8 d'abril (vegeu LA BURXA 118).

La magistrada assegura en l'auto de processament que hi ha fets inversemblants en la versió de l'agent. Els testimonis presentats per Albert Garcia també van ajudar a esclarir els fets, ja que aquests havien pogut presenciar l'actuació policial.

ENLLAÇ A BARRISANTS.ORG

En Franki, en tercer grau penitenciari

Després de passar 44 dies a la presó de Can Brians per ultratge a la bandera espanyola, el 10 de juny en Francesc Argemí *Franki* va obtenir el tercer grau penitenciari. Des d'aquest dia pot sortir al carrer, però ha de dormir de dilluns a dijous a la presó Model de Barcelona. De la Secretaria General d'Institucions Penitenciaries depèn que en Franki pugui obtenir una llibertat més completa. Per això continua la lluita per la seva absolució i contra els delictes d'opinió. En sortir al carrer, en Franki ha agraït públicament la lluita de totes les persones i els col·lectius que han fet possible aquest alliberament parcial.

Nosaltres Marxem lliura més de 350 baixes de l'Església

Tal com anunciava el col·lectiu Nosaltres Marxem a l'acte d'obertura de la campanya (vegeu LA BURXA 118), el 12 de juny es van presentar a l'Arquebisbat de Barcelona les sol·licituds d'apostasia recollides a Sants. La campanya, iniciada només 14 dies abans, ha aconseguit reunir 232 *baixes* de l'Església catòlica. El dia 12 una vintena de persones va presentar 376 comunicacions, ja que a les de Sants s'hi havien sumat les recollides a les festes de Nou Barris.

El nou CAP de la Bordeta

La Comissió de Veïns de la Bordeta va convocar el veïnat a Sant Medir, el passat 5 de juny, per exposar les característiques del nou CAP de la Bordeta. Amb la col·laboració del doctor Altimiras, de l'Institut Català de la Salut, es va explicar als 150 assistents que el nou centre s'ubicarà on ara hi ha les grades del camp de la Magòria, després de la remodelació de Can Batlló i la Magòria. També es va repassar la situació de les urgències mèdiques i es va fer un torn de debat on diversos usuaris van exposar les seves queixes.

Detinguts dos activistes per la llibertat dels animals

Dos activistes per l'alliberament animal han estat detinguts a Sants acusats de participar en una acció contra la seu barcelonina de Novartis, una multinacional que experimenta amb tot tipus d'animals vius i capdavantera en les modificacions genètiques i en l'agricultura transgènica.

Prevenció de relacions abusives al Casal

El Casal Independentista de Sants va acollir els dies 16 i el 30 de juny un taller de prevenció de relacions abusives. Les dues sessions, de dues hores cada una, estaven organitzades conjuntament entre l'assemblea de Sants d'Endavant i L'Escletxa, entitat que fa atenció i prevenció de les violències de gènere i que té la seu al Centre Social de Sants. Aquesta col·laboració sorgeix de l'interès de les entitats independentistes per aprofundir en la reflexió i el treball de gènere des d'una perspectiva vivencial.

Continua la lluita veïnal al carrer Ameria

Finalment s'ha interpoasat un recurs judicial contra la sentència desfavorable als veïns pel cas del carrer Almeria. També s'ha mantingut una reunió amb la regidora i els tècnics d'Urbanisme de l'Ajuntament central, que van anunciar als veïns que es planeja enderrocar l'excés d'edificació abans de la primavera del 2009. Sembla que les mobilitzacions dels veïns i la repercusió pública que ha assolit el cas estan al darrere del canvi d'actitud de la regidora.

Parèntesi

LLIBRE

Pedra foguera
Antologia de poesia jove dels Països Catalans

DIFERENTS AUTORS
FEDERACIÓ LLULL I DOCUMENTA BALEAR, 2008

La poesia no és un gènere gaire llegit per la societat en general i pel jovent en particular. Sempre a prop dels prejudicis i la indiferència, la poesia sobreviu (i de quina manera!).

Pedra foguera sorgeix de la idea del col·lectiu literari Pèl Capell, format per persones mallorquines que estudien a Barcelona. Com bé indiquen elles mateixes a la nota editorial, aquesta antologia vol ser el «punt i principi de l'espurna de fregar la pedra». I així és.

El llibre representa una novetat editorial, ja que gairebé la totalitat dels poemes són inèdits i aconsegueix ajuntar, en 201 pàgines, 28 poetes i poetesses d'arreu dels Països Catalans, que no és una tasca fàcil. Entre algunes d'elles hi ha Ivette Nadal, Carles Rebassa i Josep Pedrals. Compten, també, amb l'ajuda d'Enric Casasses (que fa el pròleg del llibre) i de la Federació Llull.

Irene Jaume i Gambín

MÚSICA

La vida són 2 dies...

AT-VERSARIS
PROPAGANDA PEL FET

La banda de hip-hop i rap en català per excel·lència, At-Versaris, ens sorprèn amb un disc solidari de quatre cançons, els beneficis del qual aniran destinats al Comitè de Conveni d'Autobusos de TMB. Els de Sants/Sabadell no amaguen el seu compromís a l'hora de dedicar íntegrament aquest treball a la lluita del col·lectiu de conductors d'autobusos, que reclama els dos dies de descans setmanal. De pas, els At-Versaris ens presenten quatre cançons noves que descarreguen rima i *swing* per tots els costats. Amb l'elegància que els caracteritza, les lletres prenen un protagonisme habitual en aquest estil de música, però a cançons com «La vida són 2 dies» trobem moltes coses més, com ara unes distorsions de guitarra i uns cors que recorden l'època d'en Pau al capdavant dels *hardcoretes* Batzak. «Un dia al cel» compta amb la col·laboració de la veu d'en Vazili. «No anirà» i «Unblus» completen el CD. Un disc per una bona causa que trobareu als punts de venda habituals, als col·lectius i les entitats solidàries dels vostres barris.

David Vázquez

CINE

La niebla

FRANK DARABONT

Són innombrables les adaptacions de novelles d'Stephen King que s'han portat a la pantalla. El realitzador d'aquest film, Frank Darabont, ja va fer la de *Cadena perpètua*. També ha encertat en la translació d'aquest inquietant relat, que no és ni molt menys un simple film de terror. Un grup d'habitants d'un petit poble nord-americà es tanca en un supermercat davant del perill exterior que suposa una espessa i inquietant boira. En aquesta situació límit les reaccions humanes cada vegada són més primitives i amorals. Feroç crítica a institucions com la religiosa i la militar, el film ens atrapa des del seu principi i no dóna treva fins al seu impactant final, un dels més durs vistos els darrers temps.

Lancelot

BURXANT ELS BYTES

Eines col·laboratives

Amb l'arribada d'Internet els últims anys a gairebé totes les llars amb PC, han anat apareixent eines per treballar en xarxa. Eines col·laboratives amb les quals podem treballar amb un mateix document diverses persones alhora. Una de les eines més conegudes és Google Docs (docs.google.com), encara que no l'única.

Ja no necessitem tenir un Word, un Excel o un Powerpoint al nostre PC; simplement entrant a la web podem fer presentacions, documents de text o fulls de càlcul. Però el principal avantatge d'aquestes eines no és només que no cal tenir el programa instal·lat, sinó que ens permeten compartir els documents amb altres usuaris.

D'aquesta manera podem preparar una presentació quatre persones, cadascuna des de casa seva, a la vegada. Els canvis que faci un queden reflectits en els documents que tinguin els altres usuaris gairebé simultàniament.

O també es pot redactar un article com aquest entre diverses persones. Una escriu l'article, l'altra el revisa, l'altra el corregeix, l'altra l'edita... I tot sense haver d'estar enviant documents per e-mail i sense dubtes de quina és la versió correcta.

Bernat Costa

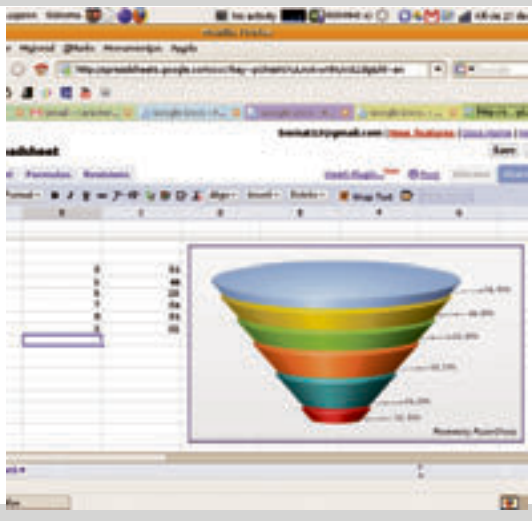

UN TOMB PEL DICCIONARI

COCO
Abans de les grans expedicions marítimes d'espanyols i portuguesos, el coco era, a Portugal i Espanya, un personatge imaginari destinat a fer por als nens. El navegant Vasco de Gama, durant una expedició que va arribar a l'Índia, va conèixer el fruit de l'arbre que es diria cocoter. El va anomenar coco en adonar-se que tenia un aspecte fosc, pelut, amb dos ulls i una boca, tal com s'imaginaven que deuria ser el cap del coco, terror de la infància.

Jordi Esteban a partir del DECLC, vol. II, 794; SU, VII, 3169

LA CANÇÓ

Munta-t'ho bé

Sóc un cantant i en primavera
tancat a casa o enfeinat,
mirant només per la finestra,
cada dia més atabalat.

Per fi ha arribat el temps de festa,
anem al poble del costat
que tindran tots ganes de gresca.
U oh, oh, oh, oh, a mi no em facis esperar!

I posa't bé aquella samarreta,
tu ja saps la que me'n dic,
aquella que gairebé ensenya
el que voldria només per a mi.

I munta-t'ho bé,
ara és moment
de passar-ho bé,
canya a l'estiu,
beu salta i riu
i munta-t'ho bé.

Treu-te la son de les orelles,
els amics t'estan esperant.
Potser una dutxa d'aigua freda
serà el millor per començar.

L'estiu espera a cada poble,
tota la nit de *rock and roll*,
amb canya fresca i de la bona,
avui no podràs dir que no.

Què és més absurd que quedar-se a casa
remugant per la calor
si cada nit, donant quatre passes,
podem anar de festa major.

I munta-t'ho bé (...)

Que sempre trobarem mil maneres
de calmar la xafogor,
un bany al mar amb la lluna plena
i el foc d'artifici el poso jo.

I munta-t'ho bé (...)

Els Pets

Cançó que volem dedicar a aquest estiu que ens ha vingut de sobte.

RACÓ HISTÒRIC

La plaça de les bombes (1a part)

Moltes de les històries que ajuden a entendre el nostre barri tal com és avui dia giren al voltant del que va ser el seu nucli més antic, la coneguda a l'època com a plaça de l'Església, és a dir, la plaça Màlaga.

Des dels anys en què Sants era un petit poble als afores de Barcelona la vida es va desenvolupar al voltant d'aquest petit turó estratègic. Allà, des de l'època medieval, es té constància de l'existència d'una petita capelleta d'estil romànic, de la Torre del Llull —un edifici fortificat on sembla que feien nit els reis abans d'entrar a la ciutat— i de l'únic edifici que s'ha mantingut, la masia que es coneix com la Casa del Rellotge, que actualment dóna cabuda a l'Arxiu Històric de Sants.

La plaça era creuada per una carretera de Sants que no seguia el recorregut actual, sinó que circulava a través del carrer Sant Crist, ple de parades de mercat, en direcció al carrer d'en Blanco, per on continuava. Les actuals Cotxeres també acomplien una funció diferent, eren el petit cementiri del municipi.

Aquell panorama, però, ben aviat es va veure modificat radicalment. L'any 1830 la petita església romànica fou enderrocada per aixecar al seu lloc una de monumental, amb un gran campanar, que feia la mateixa alçada que el monument a Colom.

Sants també creixia i canviava amb l'arribada dels grans vapors i de tota la població obrera que els va seguir. Es va multiplicar la seva població i el cementiri va resultar molest al bell mig del poble, així que es va traslladar a un nou emplaçament, a Collblanc. Al lloc que havia ocupat s'hi van edificar les cotxeres del tramvia, que des de el 1875 enllaçava Barcelona amb Sants.

El 1897, amb l'annexió de la vila a Barcelona, també es van produir alguns canvis. Per començar, a causa del fet que molts noms de carrers es trobaven duplicats als diferents pobles annexionats o a Barcelona, es van efectuar canvis de nomenclatura. És aproximadament en aquest moment quan apareix el nom de *Màlaga*.

Però si hi va haver un nom popular que va fer fortuna aquells anys va ser el de la *plaça de les Bombes*. Per compendre aquest nom cal pensar en la gran quantitat d'obrers que vivien i treballaven al barri en condicions de veritable misèria, així com en la gran força que van tenir els moviments obrers a Sants.

Crema de l'antiga església de Sants, a la plaça Màlaga. **AHS**

Van ser tantes les revoltes, els atemptats i els fets violents que van tenir com a escenari la plaça Màlaga entre finals del segle XIX i principis del XX, que van originar que aquest nom fos àmpliament utilitzat. Tot i que, de fet, els moments de màxima tensió encara havien d'arribar.

Agus Giralt

FOGONS DE TEMPORADA

Síndries i melons

La fruita sol ser una de les grans protagonistes de l'estiu, i d'entre totes les varietats que se'ns ofereixen la síndria i el meló, si la calor estreny, s'enduen la palma.

Totes dues fruites són depuratives i molt refrescants, i constitueixen un excel·lent mitjà per proveir d'aigua l'organisme, ja que gairebé un 90% del seu pes és aigua. El seu valor calòric és força baix, ens aporten fibres abundants que milloren el trànsit intestinal i vitamines i minerals com el potassi, que ajuden a calmar la sensació de set.

Bàsicament se serveixen fresques, com a postres, però també poden tenir altres usos. Per exemple, tant una com l'altra es poden cuinar a la planxa, a trossos, daurantles amb una mica de mantega. O macerades amb algun vi o licor, soles o formant part d'una macedònia.

El meló també ens pot servir d'entrant en plats tan típics i populars com el meló amb pernil i la sopa de meló, i també ens pot servir de base per a granissats, sorbets, gelats o cremes.

La recepta: gelat de meló

INGREDIENTS
400 g de polpa de meló
150 g de sucre
200 g de nata per muntar
50 cl de llet
El suc de mitja llimona

ELABORACIÓ
Tritureu la polpa del meló amb el sucre, abocant-hi unes gotes de suc de llimona. Afegiu-hi la nata líquida i la llet i remeneuho tot.

Col·loqueu la mescla al congelador unes dues hores; traieu-la del congelador, bateu-la i poseu-la de nou al congelador durant una hora. Repetiu l'operació una altra vegada, per tal d'evitar que s'hi facin cristalls de gel.

Marta Devesa

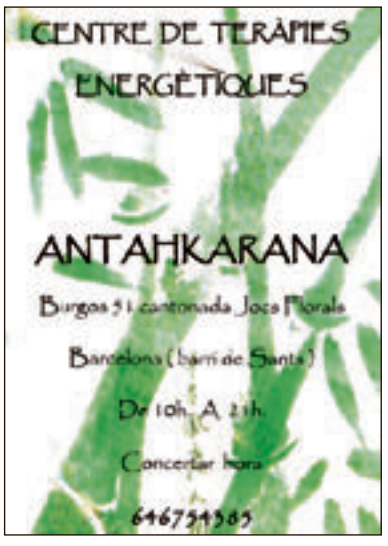

En moviment

IMMIGRATS en 1ª persona

Nyoquis a l'Argentina

Mariana Giacomo

A l'Argentina, a més de l'*asado*, hi ha una antiga i curiosa tradició gastronòmica: la de cuinar nyoquis el dia 29 de cada mes. Per a molts argentins, sobre tot per a aquells d'ascendència italiana, és un ritual culinari de final de mes, tot i que no en coneixen les arrels.

El perquè d'aquesta tradició el trobem en una antiga llegenda que ens remunta al passat italià de molts argentins. Diuen que un dia 29, sant Pantaleó peregrinava per la zona més deprimida d'Itàlia i l'únic que els seus habitants van poder oferir al sant viatger va ser un plat de nyoquis. Sembla que tanta generositat va emocionar el sant, que, agraït, els va anunciar que la collita de l'any següent seria la millor que s'havia vist mai a la zona.

A més, el nyoquis del dia 29 comporten un tradicional joc que es fa juntament amb el menjar. Abans que arribin els convidats es posa un bitllet sota cada plat excepte en un. Un comensal, per tant, es quedarà sense bitllet, i quan es descobreixi qui ha estat el desafortunat també se sabrà a qui li toca fregar els plats. Una tradició argentina que reforça la idea, tan present en aquesta societat, que les desgràcies mai no vénen soles.

Però la paraula *nyoqui* també serveix per anomenar un tipus molt concret de persones: aquells que treballen per al govern públic, per a l'Estat i les autoritats. Se'ls anomena *nyoqui* perquè el dia 29 de cada mes, el mateix que es mengen els nyoquis, aquestes persones passen pel govern o per la seva oficina (o *suposada* oficina) a cobrar un sou que no els pertoca, però que els és pagat igualment. És aquest tipus de persones les que són anomenades *nyoquis*, en comptes d'anomernar-les *candidats* o *governants*.

Hace Color, una dècada de música amb missatge

RÀBIA POSITIVA

NOUR

FERMÍN MUGURUZA

LA KINKY BEAT

FUFÜ-AI

DAM

XAZZAR

LA VARDA

RAUXA

SAGARROI

BLACK BAUDELAIRE

Barcelona ha esdevingut la capital del mestissatge; es parla del *Barcelona Sound* i de la tribu del *buen rollito,* unes denominacions que no agraden a molts però que identifiquen un moviment basat en la barreja d'estils i la integració de tendències. Fa 10 anys la promotora musical Hace Color va ser una de les peces claus en el naixement d'aquest fenomen.

Tomi

El fax no para de rebre contractes d'actuació, els comptes de correu electrònic es troben saturats, el telèfon sona contínuament i els mòbils estan col·lapsats. Les parets de la sala principal mostren un ampli ventall de cartells amb les cites musicals més interesants de la ciutat i al magatzem s'amunteguen les novetats de la temporada en matèria de *world music*. És la nova oficina d'Hace Color, situada al carrer Cardó del barri de Sants, on el Joni i l'Amparo, amb el suport de la Liuba i la Júlia, gestionen el *mangement* de grups com La Kinky Beat, Nour i Rauxa i coordinen les activitats editorials de la discogràfica Kasba Music.

El cap visible d'Hace Color és el Joni, conegut per la seva serietat a l'hora de treballar, el seu compromís a la paraula donada i la seva particular visió del negoci, en què es prioritzen les relacions personals per sobre dels interessos més comercials del *show business*. Això, unit a la qualitat de les bandes a les quals representa, dóna com a fruit que els grups d'Hace Color estiguin obrint-se pas en els escenaris de tot el món. Però els inicis els hem de buscar uns quants anys enrere...

DEL 'POGO' AL 'BAILOTEO'

La vinculació del Joni amb els moviments artístics i alternatius va ser molt precoç. «Amb 14 anys», explica, «vaig sintonitzar Ràdio Pica i això em va marcar per involucrar-me personalment». Aviat va començar a publicar el fanzine *NDF* (*Niños Drogados por Frank Sinatra*, una de les passions de la seva mare), a realitzar el programa *I don't care* de Ràdio Pica i a muntar concerts de bandes com Kortatu, Tijuana in Blue i Maniática. Paral·lelament, va iniciar una carrera musical que va començar com a cantant i que acabà com a baixista de les bandes Juanito Piquete y los Mataesquiroles, D. B. S., Pixamandúrries i La Troupe Colors.

Però el Joni penja el baix el 1996. Quan «arriben els Color Humano a Barcelona i es posen a assajar al local que teníem amb La Troupe Colors, començo a ajudar-los a l'escenari i quan se'ls acaben els concerts truco als meus amics de sempre per buscar més actuacions; de manera natural i sense plantejar-m'ho», recorda el Joni. «Em trobo fent de manàger.» D'aquí a donar forma a la promotora musical Hace Color només hi ha un pas perquè: «Després de mig any ens trobem que comencem a tenir una petita estructura i uns quants contactes i decidim que estaria bé aprofitar això per obrir una mica de camí i donar oportunitats a alguns col·legues». Així sorgeixen col·laboracions amb Amparanoia i Banda Jachís i es passa a representar professionalment bandes com Trimelón de Naranjus, Cheb Balowski, O'Jarbanzo Negro i Ràdio Raheem.

Quan es viu l'eclosió del mestissatge, Hace Color es troba al rovell de l'ou de la *Barcelona bastarda* o el *Barcelona Sound* però, «va sorgir així», aclareix el Joni, «encara que no va ser casualitat que ens involucréssim en una moguda nova que barrejava, en molt bona part, actitud punk i música que, entre d'altres, prenia com a referents els Clash o Bob Marley». A partir d'aquí, les bandes funcionen i la promotora tira endavant cada cop amb més feina. Arriben moments assenyalats, com el retrobament dels germans Muguruza, l'organització dels primers concerts de Manu Chao després que el conegut músic estigués cinc anys sense pujar a un escenari, la coordinació de la gira estatal de Jai Alai Katumbi Exprés (amb Manu i Fermín com a *frontmans*) o el tour «Inkomunikazioa» de Fermín Muguruza.

'MANAGEMENT' I DISCOGRÀFICA

El 2004 es fa una nou pas amb la fundació del segell discogràfic Kasba Music, que es va presentar amb l'edició de *Made in Barna*, primer CD de La Kinky Beat. Després, entre altres novetats, van venir dos treballs més de l'esmentat grup, el tercer de Cheb Balowski, *Plou plom* i, en paraules del Joni, van tenir «el plaer de treure el primer disc del grup de l'Iñigo, Baleike de Sagarroi, amb una discogàfrica de fora del País Basc o el *subidón* de poder publicar el recopilatori en directe dels 15 anys de Ràbia Positiva». Les referències més recents de Kasba Music són *Karate Beat*, de la Kinky Beat, i *Huellas*, de Zulú 9.30. Després de l'estiu pensen treure al mercat el segon disc de Nour, banda de Yacine Belahcene, cantant dels desapareguts Cheb Balowski.

I, arribats aquí, el Joni mira el futur d'Hace Color amb optimisme, sense presses, perquè, com manifesta, «hem tornat a Sants, el meu barri, i, de moment, el primer és resituar-nos...».

Directiva europea: una via legal cap a la nova esclavitud

La recent aprovació de la Directiva del Retorn (o de la *Vergonya*, segons qui l'anomeni) per la Unió Europea o les noves propostes del flamant ministre de Treball espanyol, Celestino Corbacho –ell mateix, immigrant andalús– en la línia d'expulsar els immigrats que perdin la feina, han posat damunt la taula el debat sobre la immigració.

Guillem Sànchez i Barrull

Tanca que delimita la frontera entre la Unió Europea i el Marroc a Melilla. **ARXIU**

A la UE es calcula que hi ha vuit milions de *sense papers*, una xifra que es vol reduir sigui com sigui. Fins ara, però, l'única via que s'explorarà per fer-ho serà la repressiva: més expulsions, menys garanties judicials, més dificultats per regularitzar-se i més temps de retenció pel sol fet de no tenir el visat en regla –cosa que jurídicament no és un delicte sinó una falta administrativa. Les associacions de drets humans clamen pel que consideren la «desaparició de l'Europa dels drets». Però les crítiques arriben fins i tot del mateix Oriol Amorós, secretari d'Immigració de la Generalitat de Catalunya, el qual valora «negativament» aquesta nova norma i creu que respon a un enfocament equivocat de la qüestió: «Europa encara pensa en la idea del retorn i aquest és un vell error que hauríem de reparar», ja que «molt pocs d'aquests processos migratoris són reversibles».

EL DEBAT OCULT

Enmig de l'allau d'opinions sobre el tema n'hi ha una que passa gairebé desapercebuda: l'econòmica. Quin és l'impacte d'aquests milions de treballadors en el mercat europeu? No se sap. Senzillament, no s'ha fet cap estudi general, només n'hi ha de parcials o locals. Com el que va dur a terme la Generalitat de Catalunya i que calculava que el 2005 l'aportació de la immigració en impostos i la seva despesa en serveis socials havia suposat un superàvit a favor de l'Estat espanyol de 4.784 milions d'euros.

Llavors, per què es tracta tan malament una població tan favorable per a l'economia? Les associacions d'immigrants tenen molt clara la resposta: «l'augment de controls no s'entén només com un gir neofeixista, sinó que es tracta d'instal·lar els fluxos migratoris en sectors de treball i explotació molt concrets», explica Nicolás Sguiglia, de la Coordinadora d'Immigrants de Màlaga.

L'apunt

Mobilitzacions contra la 'Directiva de la Vergonya' i els CIE

Pau Urenya

La resposta real que té aquesta directiva és, com sempre, al carrer i per part de la gent que més la patirà, com ja patia aquest règim fronterer fomentador de les desigualtats, les discriminacions i l'explotació.

Tot i que difícilment visible en els mitjans de masses, hi ha hagut, i hi ha encara, una resposta bastant important i a escala europea (i americana) contra aquest nou atac als drets humans.

Diverses manifestacions a diferents ciutats europees s'han seguit els darrers mesos, d'entre les quals cal destacar la gran manifestació unitària celebrada a Brussel·les el 7 de maig amb el lema «Non à la systématisation des camps!». A l'Estat espanyol, el 12 d'abril hi va haver una manifestació contra el centre d'internament d'estrangers (CIE) d'Aluche (Madrid), que va ser el detonant d'una vaga de fam a l'interior d'aquest en denúncia dels maltractaments rebuts. El 5 de juny, a Barcelona, prop de 200 persones es van concentrar davant de la Delegació del Parlament Europeu sota el lema «Aturem la Directiva de la *Vergonya*, tanquem els centres d'internament», en una acció unitària convocada per diverses entitats. El 21 de juny centenars de persones convocades per la REDI (Xarxa Estatal pels Drets dels i les Immigrants, en les sigles en català) es van concentrar i es van manifestar a diferents ciutats de l'Estat en el que és la «primera repulsa estatal a la regressiva *Directiva de la Vergonya* aprovada per la Unió Europea». I el 28 de juny hi havia convocada una assemblea pública d'immigrants a a la plaça Catalunya de Barcelona.

Però també mar enllà, a Quito, hi va haver una marxa de familiars d'immigrants en què denunciaven que aquesta directiva era «una nova violació dels drets humans» i que aquesta mesura «l'únic que busca és esclavitzar encara més els nostres treballadors».

El fet més rellevant és la destrucció i l'incendi del CIE de Vincennes (París) arran de la mort d'un tunisià en circumstàncies estranyes. L'incendi, que tingué lloc durant l'amotinament dels detinguts, es produí el diumenge 22 de juny mentre a fora es concentraven centenars de persones contra els CIE i contra la Directiva, i va ser aprofitat per alguns detinguts per fugar-se (cosa que, com va dir aquell, és l'obligació de tota persona presa).

ESPAI DE TREBALL

Salaris precaris (i III)

Marc Faustino

El perfil de les persones que, a l'Estat espanyol, cobren un salari mensual de 1.000 euros o inferior per grups d'edats és el de les més joves, ja no tan sols els menors de 20 anys, sinó també els i les menors de 30 anys, les que en major percentatge reben salaris inframileuristes: el 86% dels i les menors de 20 anys i el 48% dels joves entre 20 i 29 anys.

El nivell de retribució determina el nivell de vida i la posició social de les persones, i la inseguretat en la garantia de la quantia i la durada de la retribució impedeix la planificació de la nostra vida. I el mileurisme i l'inframileurisme són la realitat en què vivim moltes persones (per edat, per gènere, per ètnia, etc.).

Malgrat això, les dades que l'organisme estadístic de l'Estat espanyol (INE) ha fet públiques aquest mes de juny, situen el salari mitjà de l'Estat espanyol en 2.500 euros mensuals, i la taxa interanual de revisió salarial en el 5,1%.

Aquestes dades reflecteixen que el repartiment salarial a l'Estat espanyol és absolutament injust entre els salaris més baixos i els salaris més alts. Les dades de l'INE obeeixen a una simple mitjana, sense distribuir quin és el percentatge real de les persones que cobren 2.500 euros i a quines els ha repercutit aquest 5,1% en el creixement salarial.

Les persones que participem en el món sindical ens esforcem a donar solucions a aquesta situació. Possibles respostes serien la millora del poder adquisitiu dels treballadors i treballadores, la reivindicació d'uns millors salaris, la reducció de les diferències entre les branques d'activitat i l'assoliment d'una igualtat de salaris entre els grups i les categories professionals, tot frenant la dispersió salarial entre les més baixes i les més altes.

Cultura

Nova companyia teatral a Sants

Són moltes les persones que en alguna ocasió s'han iniciat en el món del teatre *amateur* a Catalunya fent obres com els Pastorets. Però intentar fer un pas més ja no és tan habitual.

Agus Giralt
Sants

Amb aquests mateixos inicis, un grup d'actrius que participaven a les representacions de la parròquia dels Dolors van decidir muntar la seva companyia pròpia. I per representar clarament que volien fer aquest pas i deixar de ser només «àngels o dimonis», van decidir anomenar-la Sense cua.

El projecte es va iniciar ara fa un any i mig, quan les dites actrius van buscar la manera de poder representar noves obres. A causa dels alts preus de les escoles de teatre i dels problemes d'horaris que presentaven certs tallers, van creure que la millor manera per poder interpretar les seves obres era autogestionar-se.

Després d'incorporar un director artístic, es van centrar en la seva primera obra, *Mascles*, una adaptació de l'obra *Homes,* de T de Teatre, que inclou escenes de creació pròpia.

Escena de *Mascles,* la primera obra interpretada per la companyia. **COMPANYIA SENSE CUA**

La companyia Sense Cua va debutar amb gran èxit de públic a la Mostra de Teatre Jove de Badalona, i des de llavors no han parat. Així, el grup arribarà al barri, on actuaran per primer cop al carrer.

L'obra s'interpretarà el 25 d'agost, en plena celebració de la Festa Major de Sants, com a part de la programació d'actes del carrer Finlàndia. Serà una bona ocasió per conèixer la nova companyia.

La Mostra del Llibre Anarquista arriba a Sants

A. G.
Sants

Sovint la cultura que no combrega amb l'ordre imperant acostuma a passar desapercebuda. Afortunadament, de vegades, certes iniciatives trenquen aquesta barrera fent arribar les veus de la literatura crítica a un públic més ampli. Un exemple clar és la Mostra del Llibre Anarquista, que tindrà lloc un cop més al nostre barri.

La mostra, que arriba a la seva quarta edició, tindrà lloc del 30 de juny al 6 de juliol. Espais com el Centre Social de Sants, l'Espai Obert i, fins i tot, la plaça de Sants acolliran presentacions de llibres, debats i tallers diversos.

Les presentacions s'han estructurat en diversos blocs temàtics: el feminisme, les crítiques a la civilització, l'alliberament animal, la insurrecció poètica, la premsa llibertària, la reestructuració urbana i l'expansió capitalista, les polítiques de gestió i de criminalització de la immigració, el nou colonialisme a l'Àfrica, les lluites autònomes i el terrorisme d'estat, i l'anarquisme i el situacionisme.

A banda de les presentacions, la mostra es complementarà amb tallers per aproximar-se a la cuina vegana, per aprendre a digitalitzar llibres i per saber-los enquadernar. També es presentarà la Xarxa de Biblioteques Socials de Barcelona, hi haurà dinars al CSO La Farga els caps de setmana i els Accidents Polipoètics actuaran a l'Espai Obert.

Més informació a:
www.llibreanarquista.es.kz

L'estiu arriba als barris

Actuació de la Colla de Diables de Sants a la revetlla de la plaça Osca. **ORIOL RIGOLA**

Agus Giralt
Sants

L'arribada de la flama del Canigó, portada per membres del Cros Popular de Sants i de l'Esplai Xiroia, va encendre, el 23 de juny, les fogueres de les revetlles de Sants a diversos llocs: la Magòria, el Casinet d'Hostafrancs i la plaça Osca. La darrera verbena, organitzada pel Casal Independentista de Sants, va ser animada amb el concert de la formació La Carxofa, la Ceba i l'Allioli.

A les Corts, el dia 28 es va celebrar de nou el Foc i Rock, una autèntica jornada de cultura popular amb un taller de diables, una cercavila i els concerts dels conjunts Odi, Antiherois i Belda i els Badabadocs.

Actuació de El sobrino del diablo a 'Divendres, faràndula'

A. G. Anales
Sants

Després de l'actuació que va protagonitzar Pau Riba, obrint el cicle «Divendres, faràndula a Sants» (organitzat per l'Assemblea de Barri de Sants), va arribar el torn de El Sobrino del Diablo.

La banda, que es caracteritza per les seves lletres plenes de sarcasme i per les seves melodies eclèctiques, va omplir el Casinet d'Hostafrancs a l'actuació que es va celebrar el 6 de juny.

El mostrador

Germinal Poble-sec

Cooperativa Germinal

El cooperativisme i l'ecologia estan d'enhorabona al Poble-sec, ja que un conjunt de veïns d'aquest barri s'han decidit a obrir una cooperativa de consum crític i responsable. El procés ja fa uns mesos que va començar, i actualment ja té un grup compromès, format per una vintena de persones, que ha començat les reunions i la cerca de local. El ritme de treball és engrescador, i ja tenen un acord amb un agricultor ecològic que els proveirà de fruita i hortalisses tan aviat com trobin local.

La iniciativa d'obrir una cooperativa de consum al Poble-sec neix d'un grup de socis de Germinal Sants, veïns del Poble-sec, i que havien de desplaçar-se setmanalment per fer la compra. Atès que el mateix barri no disposava d'una cooperativa de consum crític i responsable, van decidir formar-ne una de nova amb un doble desig. El primer, dotar el barri veí d'una cooperativa de consumidors, per tal que les persones interessades puguin sumar-se al moviment. El segon desig, que els ja implicats en el consum transformador no hagin de sortir del seu barri per fer la compra.

D'aquesta manera, la nova cooperativa, formada per socis i per no socis de Germinal, va decidir començar la seva activitat vinculada a Germinal i compartir els seus desigs d'ajuda mútua, ecologia i transformació social. Cada centre d'activitat de Germinal és autònom i decideix per ell mateix, però es coordina amb la resta de centres en assemblees conjuntes per als objectius comuns.

El grup està obert a la incorporació de nous socis. Tothom qui estigui interessat a participar-hi, o que simplement vulgui més informació, pot adreçar-se a en Jef (jfguillemet@yahoo.es), apropar-se a la tauleta informativa que muntaran a la Festa Major del Poble-sec (18 i 19 juliol, C/ Nou de la Rambla) o venir a Germinal Sants (C/ Rossend Arús, 47; obert dimecres i dijous al vespre), on també hi trobareu la informació i el contacte. Us hi esperem!

Des de Germinal Sants us desitgem la millor de les sorts. Trobarem a faltar molt els que marxeu (tot i que ens seguirem veient) però ens alegrem molt per tots vosaltres i pels qui us hi sumeu. Estem molt feliços de la vostra iniciativa i empenta. Moltes felicitats, salut i força al Poble-sec!

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Polèmica reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell

La història de la reobertura de l'Aeroport dels Pirineus-Andorra està marcada per la desinformació per part de l'Administració, el silenci dels polítics i les protestes creixents dels veïns.

Pau Lozano
Alt Urgell

Fa més d'un any, el 8 de maig del 2007, l'Incasòl (Institut Català del Sòl) comprava per vuit milions d'euros els terrenys de l'actual aeròdrom a la família Betriu amb la intenció de construir-hi un nou aeroport, amb capacitat per rebre vols internacionals. Les 168 hectàrees comprades representen tan sols el 85 % de la superfície de 198 hectàrees que es preveu que ocupi la infraestructura. El conjunt del projecte de reobertura de l'aeroport compta de moment amb un pressupost de 116 milions d'euros.

Ja en el primer moment, tant el llavors alcalde de la Seu d'Urgell, Jordi Ausàs (actualment conseller de Governació), d'ERC, com el delegat de Política Territorial i Obres Públiques, Jordi Mas, del PSC, es mostraven molt satisfets del pas i celebraven el gest de la Generalitat, tot i que la compra dels terrenys es feia sense l'existència de cap pla ni estudi que fes referència a la infraestructura, a la viabilitat o, encara menys, a l'impacte ecològic.

INFORMACIONS GENS CLARES

El termini d'al·legacions al pla, que es va presentar a principis d'any, es va acabar amb les protestes del municipi de Montferrer i Castellbó, que demanava que es presentés un Pla director i un estudi de viabilitat. L'alcalde, Ramon Fierro, es queixava que «no és lògic que s'hagi estat treballant en tot moment d'esquena als consistoris».

Aquesta manera de funcionar, basada en la desinformació i el secretisme, ha estat una constant durant tot el procés de reobertura de l'aeroport, segons denuncia l'Associació en Defensa de l'Alt Urgell (AEDEAU), plataforma que agrupa una cinquantena de veïns de l'Alt Urgell, especialment dels pobles més afectats, com ara Montferrer i Adrall. L'AEDAU, creada aquest 2008 amb l'objectiu immediat de paralitzar el projecte, es va presentar públicament aquest abril amb l'inici d'una recollida de firmes en contra de la infraestructura aèrea.

Un dels efectes de la reobertura de l'aeroport és la construcció d'un talús de 150 metres d'altura que arribarà fins al costat mateix de la població d'Adrall. Aquest talús és necessari per poder allargar la pista de vol i complir, així, les dimensions internacionals.

Segons els estudis, es preveu que passin per l'aeroport uns 169 vols diaris, entre els comercials i els de passatgers. Aquests provocarien un impacte sonor considerable, especialment a Adrall, però també a la resta de la zona a causa de les maniobres d'aterratge i d'enlairament.

LA LLUITA CONTINUA

L'AEDAU, a part de continuar amb la recollida de signatures, ha anat fent difusió de la problemàtica amb pancartes i cartells. El 14 de maig va convocar una concentració davant l'ajuntament de Ribera d'Urgellet per reclamar a l'alcalde un posicionament clar sobre l'aeroport. Una de les principals demandes dels veïns és que s'obri un procés de participació ciutadana i que s'informi de la magnitud del projecte.

L'Assemblea de Joves de l'Alt Urgell (AJAU) també s'oposa al projecte, ja que considera que està al servei dels interessos econòmics andorrans i que no respon a una necessitat alturgellenca. En aquest sentit considera que «el projecte d'aeroport és una falta de respecte cap als alturgellencs, tenint en compte la marginació històrica de la nostra comarca pel que fa a les comunicacions. Cal recordar que aquí no sols no arriba el tren, sinó que a més a més els preus dels autocars són abusius i difícilment assumibles per a bona part de la població».

Paratge de l'Alt Urgell que està en perill a causa de la reobertura de l'aeroport Andorra-Pirineus. **INDYMEDIA BARCELONA**

En aquest sentit, i emmarcada dins de la campanya nacional de la CAJEI (Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista), el passat 3 de maig es va celebrar la tercera de les caminades en defensa del territori, que transcorregué entre la Seu d'Urgell i Vilanova de Banat. Una de les intencions d'aquesta marxa era la denúncia de la destrucció que pateix el territori, pel fet que aquest es gestiona només amb base a interessos privats. Una destrucció que, segons l'AJAU, tan sols beneficia uns pocs. Des de l'organització juvenil es reclama també que s'inicii un procés democràtic entorn del model socioeconòmic que es vol a la comarca i les diverses infraestructures que requeriria.

En aquest context de creixents protestes, el grup d'ICV de la Seu d'Urgell ha demanat que es creï una comissió per estudiar els impactes de la infraestructura. Segons el portaveu d'ICV «els resultats del treball de la comissió haurien de servir per esvair totes aquestes preocupacions». També ha recordat que sempre s'han posicionat a favor de la reobertura de l'aeroport.

Tant des de l'AEDAU com des de l'AJAU, es proposa l'arribada del tren com una solució real i que suposaria un vertader impuls social i econòmic per a l'Alt Urgell. Aquesta opció ha estat desitjada pels alturgellencs durant anys, i fins i tot s'han arribat a fer estudis i projectes, però cap ha tirat mai endavant.

Més informació a:
www.ajau-ailf.tk

Podrem treballar 65 hores...

Està a punt d'arribar al Parlament Europeu una proposta dels ministres de treball on s'estableix la jornada laboral màxima de 65 hores.

... i no podrem portar els nostres pares

Celestino Corbacho mostra el seu acord amb la Directiva europea de la *Vergonya*, que converteix les persones immigrades en delinqüents.

SOLIDARITAT

Tortura: 207 denúncies al 2007

El 26 de juny és el Dia Internacional contra la Tortura i, malauradament, hem de dedicar aquesta petita columna a les 207 denúncies recollides per la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura durant el 2007 als Països Catalans.

El passat 12 de juny es va presentar l'informe anual, on es constata que les denúncies per aquesta pràctica han augmentat força en els darrers anys, no tant perquè hagi crescut el nombre de tortures, sinó perquè hi ha més consciència de la importància de denunciar-la als tribunals. La majoria de denúncies es van presentar a Catalunya (144), però al País Valencià se'n van recollir 56 i a les Illes, set.

L'informe exposa que els Mossos d'Esquadra són el cos més denunciat a Catalunya, mentre que els funcionaris de presons ocupen el tercer lloc. En canvi, al País Valencià la policia local és la més denunciada. També es denuncia el fet que 18 persones morissin quan es trobaven sota custòdia d'algun funcionari públic (policia o funcionari de presons), el doble que l'any 2006.

Fes-te amic o amiga de

la Burxa

Les subscripcions a LA BURXA acompliran dos objectius: fer-la arribar allà on la seva distribució no arriba i contribuir econòmicament al seu manteniment.

Es pot fer de diverses maneres: mitjançant correu convencional, per domiciliació bancària o manualment (pots deixar-ho al Terra d'Escudella, c/Premià,20).
Així que ja saps!

Nom_____
Cognoms_____
Carrer i número_____
Codi Postal_____ Població_____
Telèfon_____ DNI_____

Vull rebre LA BURXA a casa ☐

Amic/amiga de LA BURXA ☐ 3 euros/mes (36 euros l'any)

Col·laboració anual amb LA BURXA ☐ 5 euros/mes (60 euros l'any)

Aportacions voluntàries a LA BURXA _____euros (escriure amb claretat)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Caixa/Banc_____
Nom del titular_____
CODI ENTITAT ☐☐☐☐
CODI SUCURSAL ☐☐☐☐
CODI SEGURETAT ☐☐
NÚM DE COMPTE ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

Es prega que entregueu fins a nova ordre els rebuts que presentarà LA BURXA

Data_____ Signatura

Juliol de 2008

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al vespre al CSA Can Vies
(c. Jocs Florals, 42)

Periodicitat mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

Aquesta publicació té una llicència CREATIVE COMMONS RECONEIXEMENT-NO COMERCIAL.

Sou lliures de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
· **Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o llicenciador.
· **No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu http://creativecommons.org/licenses/by-nc/2.5/es/legalcode.ca o envieu una carta postal a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Standford, California 94305, USA.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:

Gemma Parera Álvarez, Pau Canela, Soto, Bernat Costa, Jordina i Laia Sánchez Amat, Carme Roselló, Ester Rams, Anna Farré, Helena Olcina i Amigo, Irene Jaume i Gambín, Miquel Darnés, Agus Giralt, Marta Devesa, David Vázquez, Albert Garcia, Karles Sànchez, Toni, Àlex C., Assemblea de Can Vies, Cooperativa Germinal, Marc Faustino i Vidal, Lancelot, Guillem Sànchez i Barrull, Àlex Tisminetzky, Jordi Soler, El Tantanet, La Quinkalla, Tomi, Pau Lozano, Pau Urenya, Oriol Rigola, Meyer i Ferran Aguiló.

HORST STOWASSER :

«Busquem una resposta llibertària a com viure una vellesa amb dignitat»

L'escriptor alemany relata al seu penúltim llibre, *Necessita l'anarquisme un tractament antiarrugues?*, la seva darrera visita a Barcelona. Pinta un esquema de colors vius, analitzant la situació de l'anarcosindicalisme a Catalunya i les experiències autogestionàries a la ciutat. Juntament amb altres companyes, acaba d'iniciar la Fase B del Projecte A, una experiència de convivència de gent en una casa comuna. El seu objectiu és presentar una alternativa de dignitat vital llibertària de cara al dilema d'una vellesa en la precarietat capitalista. Per parlar-nos de tot això i participar a la Universitat Lliure d'Estiu ens visitaran el mes de juliol.

Ferran Aguiló
Sants

Explica'ns la primera fase del Projecte A en els anys vuitanta i noranta.
No va ser ni una organització ni un moviment, sinó un llibre llançat al món, fa un quart de segle, perquè de les seves idees se'n servís qui vulgués. La idea és molt senzilla: plantar les idees àcrates una altra vegada dins de la vida quotidiana, muntant projectes llibertaris pràctics que puguin respondre als problemes reals.

El que va sortir a Neustadt, la ciutat on visc, va ser una xarxa d'empreses autogestionades, comunitats de convivència i iniciatives culturals i polítiques, tot això amb un fort toc ecològic. Això s'anomenava *Wespe*, que significa 'vespa'. Va ser la lluna de mel, que va durar quatre anys.

Però després hi va haver una crisi. Què va passar?
Simplement ens vam barallar, el que passa sempre. El projecte va atraure els anarcopuristes com les mosques. No venien a treballar, sinó a comprovar que estàvem equivocats. La gent que acabava d'entrar al món llibertari l'abandonà fastiguejada. Jo també me'n vaig anar.

«A Sants vaig poder veure que les utopies han tret arrels i han donat llavors»

Però l'interessant és que les bases del projecte com a tal van sobreviure. La *Wespe* encara existeix. I pensem que precisament ara pot donar-se aquesta Fase B.

Quina vinculació va tenir el Projecte A amb Catalunya?
Des que el Projecte A es va presentar el 1984, va despertar molt interès en el món llibertari de molts països, però Catalunya va destacar des del principi de manera particular. Durant anys ens van visitar individus, grups i fins i tot delegacions de col·lectius.

Horst Stowasser, impulsor del Projecte A i llibertari de toda la vida, ha publicat desenes de llibres àcrates. **MEYER**

Quina imatge et vas endur de l'última visita a Barcelona?
El que més em va agradar, per descomptat, va ser el que vaig veure dins la *Barcelona alternativa*. Els grups de base, les cooperatives, les cases ocupades, els col·lectius autònoms, les iniciatives de cultura, les empreses autogestionàries i els moviments de barri.

El que més alegria i satisfacció em va causar va ser el barri de Sants, on vaig poder veure que les utopies que tu i jo i tants més estàvem incubant en el Projecte A fa 15 anys han tret arrels i han donat llavors.

Parlant de generacions, explica'ns una mica més de la Fase B del Projecte A.
Són dos factors els que la nodreixen. Per una part, s'ha produït el desenvolupament d'una nova generació de llibertaris: gent d'una altra procedència política, que no havien viscut el desencant de la *Wespe*. L'altre factor és més banal: ens estem adonant que els llibertaris també envellim... Se'ns planteja la qüestió de com viure una vellesa en dignitat, i busquem una resposta llibertària, que per descomptat no pot consistir a aïllar els *vells* en asils.

D'allà va sortir el Projecte de l'Eilhardshof, una casa en la qual volem dur a terme una forma de convivència de totes les generacions. És gent d'entre 2 i 76 anys que no només construeixen un model de convivència per a tots, sinó que també es manifesten cap enfora, surten junts al carrer a respondre els nazis, etc.

Quina és la situació actual del Projecte Eilhardshof?
Hem *currat* durant tres anys, i el mes de juliol els primers pioners s'hi mudaran. Esperem haver-ho acabat d'aquí a dos anys. El 2010 crec que podrem tornar a obrir la biblioteca de l'AnArchiv. La idea és establir-hi també una espècie de centre llibertari internacional, de recerca, debat i estratègia anarquistes.

«Oferim una alternativa lliberària a les 'solucions' de l'estat, les immobiliàries i els grans consorcis cristianosocials»

Eilhardshof ha rebut molt de suport. Com s'expliquen aquestes forces solidàries?
La *recepta* en si és molt senzilla: només cal plasmar les idees en models pràctics, i així la gent reconeix l'atractiu de les nostres solucions. És llavors quan també començaran a entusiasmar-se per les idees que hi ha darrere.

El problema de la vellesa actualment afecta centenars de milers de persones i el dia de demà, milions, segons el desenvolupament demogràfic. Nosaltres simplement oferim una alternativa lliberària a les *solucions* de l'estat, les immobiliàries i els grans consorcis cristianosocials.

Vinyeta

Agenda

[DIVENDRES 11 I 18 | 20.00]
CINE FÒRUM: CICLE POLÍTIC DELS ANYS SEIXANTA-SETANTA
Organitzen Polémica i Etcétera
[ESPAI OBERT]

[DISSABTE 5 | TOT EL DIA]
4T ANIVERSARI DE L'ASSEMBLEA DE JOVES DE SANTS
11.30 Olimpíades populars [PLAÇA OSCA] **14.00 Dinar de germanor** [PLAÇA MÀLAGA] **16.30 Xerrada: «Els símbols espanyols a debat», a càrrec d'en Franki de Terrassa** [PLAÇA OSCA] **18.00 Cercavila cap a Terrassa**

UNIVERSITAT LLIURE D'ESTIU

[DIES 1, 3 I 10 | 19.30]
Disseny i maquetació gràfica
[ATENEU LLIBERTARI DE SANTS]

[DIES 4, 7 I 11 | 19.00]
Català per a nouvinguts/des
[CENTRE SOCIAL DE SANTS]

[DIJOUS 10 | 20.00]
Xerrada «Detenció i posterior procés judicial»
[CSA CAN VIES]

[DISSABTE 12 | 17.00]
Taller d'enologia
[CSA CAN VIES]

[DIES 14, 15 I 16]
Taller de construcció de webs
[ATENEU LLIBERTARI DE SANTS]

[DIMECRES 16 | 20.00]
Xerrada «Ovejas, abejas y humanos»
[CSA CAN VIES]

[DIJOUS 17 | 20.00]
Xerrada sobre els processos contra l'okupació
[CSA CAN VIES]

[DIES 19 I 20]
Taller de redacció de notícies
[CSA CAN VIES]

[DISSABTE 19 | 18.00]
La radioactivitat i l'energia nuclear
[CSA CAN VIES]

[DIMARTS 22 | 19.00]
Introducció a la llengua de signes catalana
[CSA CAN VIES]

[DIVENDRES 25 | 18.00]
Taller de noves eines per treballar cooperativament
[ATENEU LLIBERTARI DE SANTS]

[DIES 26 I 27]
Teatre de l'oprimit
[CSA CAN VIES]

Més informació i canvis d'última hora a:
http://unilliure.sants.org

[CAN VIES Jocs Florals, 42] [CENTRE SOCIAL DE SANTS Olzinelles, 30] [CASAL INDEPENDENTISTA Premià, 31] [ESPAI OBERT Violant d'Hongria, 71] [LA CIUTAT INVISIBLE Riego, 35] [TERRA D'ESCUDELLA Premià, 20] [TETERIA MALEA Riego, 16] [PIM PAM FILMS Valladolid, 25] [CASTELLERS DE SANTS Vallespir, 28 www.borinots.cat] [DIABLES DE SANTS www.diablesdesants. org] [ATENEU LLIBERTARI Maria Victòria, 10]